

درخواست شفاعت از انبیا و اولیا، از منظر فریقین

عنوان انگلیسی:

عنوان عربی:

نویسنده: لیاقت علی

استاد راهنما: سید عبدالکریم حیدری

مقطع: کارشناسی ارشد

استاد مشاور: حسن شکوری

رشته:

استاد ناظر:

دانشگاه: عالی امام خمینی ره جامعه المصطفی

تاریخ دفاع: 1387

واحد:

کلمات کلیدی: شفاعت، شرک، انبیا، اولیا، فریقین، آیات، روایات

درخواست شفاعت از انبیا و اولیا از مباحثی است که دیدگاه های متفاوتی درباره آن مطرح گردیده است، تا حدی که برخی آن را شرک دانسته اند. این تحقیق تلاش می کند تا دیدگاه فریقین درباره این موضوع را با استناد به منابع هریک از آن ها، تبیین کرده و به شبهات مرتبط با شفاعت نیز پاسخ گوید. شفاعت به معنای یاری رساندن اولیای خدا و با اذن او، به افرادی است که در عین گناه کار بودن، پیوند ایمانی خود با خداوند و رابطه معنوی خود با اولیای الهی را قطع نکرده اند. ولی این اصل که مورد پذیرش همه مسلمین است دارای حدود و شرائط مشخصی بوده و مطلق نیست. آن گونه که از آیات و روایات استفاده می شود، قرآن، رسول خدا، انبیای الهی و امامان معصوم، ملائکه، شهدا، مؤمنین، نماز و علما از موجوداتی هستند که می-توانند شفاعت کنند. بررسی قرآن نشان می دهد که آیات مربوط به شفاعت، هفت گروه بوده و همگی حکایت از آن دارد که اصل شفاعت مورد قبول خداوند بوده و همچنین مفسران قرآن نیز در تفاسیر خود آن را مسلم دانسته اند. همچنین شفاعت از موضوعاتی است که احادیث متواتر و بسیار متنوعی در منابع شیعه و اهل سنت بر آن دلالت دارد. از سوی دیگر، با تکیه بر آیات قرآن و روایات می توان دریافت که درخواست شفاعت مورد تأیید شارع مقدس بوده و حتی مسلمانان نسبت به آن تشویق شده اند؛ سیره صحابه و تابعین هم نشان می دهد که آن ها از پیامبر و گاهی از یکدیگر درخواست شفاعت نموده اند. در واقع، درخواست شفاعت همان درخواست دعاست که در متون دینی نسبت به آن نیز اذن داده شده است. در مجموع می توان گفت که درخواست شفاعت بر اساس آیات قرآن، نصوص وارده در فریقین و همچنین عقل سلیم، مورد پذیرش بوده و به هیچ وجه شرک نخواهد بود و شبهات گوناگونی که در این باره مطرح شده، با دلائل نقلی و عقلی مطرود هستند.